

W ramach trzeciego zarzutu składający odwołanie skrytykowali Sąd za oddalenie czwartego zarzutu objętego skargą, wedle którego Komisja niewłaściwie zastosowała wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z 1998 r. oraz naruszyła zasady proporcjonalności oraz równego traktowania poprzez zastosowanie maksymalnego wzrostu w punktach procentowych w stosunku do kwoty początkowej grzywiny nałożonej na spółki grupy KME ze względu na czas trwania naruszenia, a to pomimo ustalenia, że od trzech lat kartel był uśpiony i nie wywierał żadnych szkodliwych skutków. Zdaniem składających odwołanie, Sąd naruszył prawo Unii Europejskiej, zaś uzasadnienie wyroku w zakresie utrzymania w mocy odnośnej części decyzji jest niejasne, nielogiczne i nieadwkatne.

W ramach czwartego zarzutu składający odwołanie skrytykowali Sąd za oddalenie piątego zarzutu ich skargi oraz za utrzymanie w mocy tych części decyzji, w których Komisja — z naruszeniem wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien oraz zasad uczciwości i równego traktowania — odmówiła spółkom grupy KME obniżenia grzywiny pomimo występowania szeregu okoliczności łagodzących. Składający odwołanie twierdzą, w szczególności, że Sąd: 1) zastosował niewłaściwy standard prawny przy dokonywaniu oceny, czy spółki grupy KME kwalifikują się do obniżenia grzywiny z uwagi na ograniczony stopień wdrożenia ustaleń; 2) niesłusznie oddalił twierdzenie spółek grupy KME, iż grzywina nałożona na nie powinna zostać obniżona z uwagi na kryzys w przemyśle miedzianych rur instalacyjnych; 3) nie usunął skutków bezprawnej odmowy Komisji dokonania obniżenia grzywien z uwagi na współpracę spółek grupy KME poza ramami komunikatu w sprawie współpracy w związku z szerszymi ustaleniami europejskimi, na tej podstawie, iż spółka Outokumpu była pierwszym przedsiębiorcą, który udostępnił Komisji wiadomości o całkowitym czasie trwania tych ustaleń.

W ramach piątego zarzutu składający odwołanie krytykują Sąd za oddalenie siódmego zarzutu ich skargi oraz za podtrzymanie odmowy Komisji przyznania spółkom grupy KME obniżki grzywien z tytułu braku zdolności płatniczej. Składający odwołanie twierdzą, że Sąd dokonał błędnej wykładni przepisu prawa w toku interpretacji § 5 lit. b) wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien w zakresie obniżenia grzywiny ze względu na brak zdolności płatniczej, jak również błędnie zastosował przepis prawa poprzez brak usunięcia skutków bezprawnej dyskryminacji, której winna jest Komisja na szkodę spółek grupy KME w porównaniu do spółek grupy SGL Carbon w sprawach dotyczących specjalistycznych produktów na bazie na węgla i grafitu mających zastosowanie w branży elektrycznej i mechanicznej. Uzasadnienie wyroku Sądu w zakresie oddalenia twierdzeń spółek grupy KME ma charakter nielogiczny i nieadwkatny.

W ramach szóstego zarzutu składający odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo Unii Europejskiej oraz przysługujące składającym odwołanie prawo podstawowe do pełnej i skutecznej kontroli sądowej w ten sposób, że nie ocenił w sposób dokładny i dogłębny argumentów spółek grupy KME oraz wykazywał pełne uprzedzeń poważanie dla sposobu, w jaki Komisja skorzystała z przysługującego jej zakresu swobodnego uznania.

Skarga wniesiona w dniu 3 sierpnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-390/10)

(2010/C 274/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun i L. de Schieter de Lophem, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie ustanawiając wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2007/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie wykonywania niektórych praw akcjonariuszy spółek notowanych na rynku (¹), a w każdym razie nie informując o nich Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy,
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na wdrożenie dyrektywy 2007/36/WE do prawa krajowego upłynął w dniu 3 sierpnia 2009 r. Tymczasem w dniu wniesienia niniejszej skargi strona pozwana nie podjęła jeszcze wszelkich środków niezbędnych do wdrożenia tej dyrektywy, a w każdym razie nie powiadomiła o nich Komisji.

(¹) Dz. U. L 184, s. 17.

Skarga wniesiona w dniu 3 sierpnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-391/10)

(2010/C 274/24)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun i L. de Schieter de Lophem, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że nie ustanawiając wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2007/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie wykonywania niektórych praw akcjonariuszy spółek notowanych na rynku (¹), a w każdym razie nie informując o nich Komisji, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy,

— obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na wdrożenie dyrektywy 2007/36/WE do prawa krajowego upłynął w dniu 3 sierpnia 2009 r. Tymczasem w dniu wniesienia niniejszej skargi strona pozwana nie podjęła jeszcze wszelkich środków niezbędnych do wdrożenia tej dyrektywy, a w każdym razie nie powiadomiła o nich Komisji

⁽¹⁾ Dz.U L 184, s. 17.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom (Zjednoczone Królestwo) w dniu 4 sierpnia 2010 r. — Dermot Patrick O'Brien przeciwko Ministry of Justice (poprzednio Department for Constitutional Affairs)

(Sprawa C-393/10)

(2010/C 274/25)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Składający odwołanie: Dermot Patrick O'Brien

Druga strona postępowania: Ministry of Justice (poprzednio Department for Constitutional Affairs).

Pytania prejudycjalne

1) Czy rozstrzygnięcie zagadnienia klasyfikacji ogółu sędziów jako „pracowni[ków] [...] będących stroną umowy o pracę

lub pozostających w stosunku pracy” w rozumieniu klauzuli 2.1. porozumienia ramowego należy do prawa krajowego, czy też istnieje norma prawa wspólnotowego, wedle której należy zagadnienie to rozstrzygnąć?

2) Jeżeli ogół sędziów to pracownicy będący stroną umowy o pracę lub pozostający w stosunku pracy w rozumieniu klauzuli 2.1. porozumienia ramowego, to czy dopuszczalne jest, by dla potrzeb ustalania uprawnień emerytalnych prawo krajowe w odmienny sposób traktowało: a) sędziów zatrudnionych w pełnym wymiarze godzin i sędziów zatrudnionych w niepełnym wymiarze godzin; lub b) poszczególne kategorie sędziów zatrudnionych w niepełnym wymiarze godzin.

Skarga wniesiona w dniu 4 sierpnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-394/10)

(2010/C 274/26)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Troosters i J. SÉNÉCHAL, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając lub w każdym razie nie powiadamiając Komisji w przewidzianym terminie o ustanowieniu przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniającej dyrektywę 2002/58/WE (¹), Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 15 tej dyrektywy.

— obciążenie Wielkie Księstwo Luksemburga kosztami postępowania.